

činské na základě mýtného práva jejího k udržování přikázány. Poněvadž trvání této povinnosti je závislé na trvání práva k vybírání mýta, jde v podstatě o to, zda zaniklo právo k vybírání mýta udělené župě trenčínské koncesní listinou ze 14. května 1909. St-lka stojí na stanovisku, že právo k vybírání mýta a s ním spojená výhradná povinnost udržovati cesty v řádném stavu trvá, kdežto žal. úřad má za to, že právo i povinnost ta zanikly a že udržování příjezdních cest přísluší oněm činitelům, kteří bez ohledu na mýtní právo jsou k tomu zavázáni.

Rozhodování o těchto otázkách upraveno bylo zák. čl. XXVI : 1896 o ss uherském v tom smyslu, že tento soud rozhoduje o stížnostech podaných do rozhodnutí podžupana ve sporech o trvání koncese k vybírání mýta (§ 66) a do rozhodnutí adm. výboru (nyní župního úřadu dle zák. č. 126 z r. 1920) ve sporech o tom, zda a v jaké míře přispívati jest k udržování příjezdních cest (§ 63 bod 1). Poněvadž dle § 20 cit. zákona jsou od účinnosti tohoto zákona spory vypočtené v druhé části tohoto zákona, v níž zahrnuty jsou i §§ 63 a 66, vyloučeny z kompetence ministrů, je patrné, že po vydání tohoto zákona nebylo min. obch. více kompetentní o uvedených otázkách rozhodovati a z důvodu toho nemohlo se také státi kompetentní k vyřizování těchto sporů v konečné instanci min. veř. prací dle § 9 odst. 2 zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb.

Nebyl tedy žal. úřad příslušným, aby o rekursu st-lky věcně rozhodoval a bylo naopak jeho věcí, aby odstraně z rozhodnutí župního úřadu mylné poučení o možnosti dalšího postupu instančního, umožnil straně, dovolati se proti rozhodnutí župního úřadu ochrany nss-u. Poněvadž úřad tak neučinil a rozhodl ve věci samé, ačkoliv nebyl k tomu příslušným, je rozhodnutí jeho nezákonné.

Č. 5939.

Učitelstvo (Slovensko): * Na trvalé ustanovení podle § 5 vl. nař. č. 226/1923 nemají učitelské osoby v §§ 1 a 2 cit. nař. uvedené právního nároku.

(Nález ze dne 8. října 1926 č. 20.004.)

V ě c: Růžena P. v Č. (adv. Dr. Josef Myslivec z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě stran pensionování.

V ý r o k: St í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Min. škol. nevyhověl žádosti st-lky, dočasné učitelky na státní ľudové škole v Č. za trvalé ustanovení na stát. školách nebo ústavech ve smyslu vlád. nař. z 29. listopadu 1923 č. 226 Sb. a ustanovil podle § 8 cit. nař., aby jmenovaná byla dána na trvalý odpočinek s platností od prvního dne měsíce následujícího po tomto rozhodnutí. Zároveň vyzval svůj referát v Bratislavě, aby jí pensijní požitky byly vyměřeny podle zásad § 6 odst. 1 zák. č. 269/1920 a § 7 zák. č. 310/1924.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Nařízení č. 226/23 nedává učitelským osobám v § 2 uvedeným právního nároku na trvalé ustanovení, naopak ponechává rozhodování o tom, mají či nemají-li býti trvale ustanoveny, zcela úvaze ústředního úřadu (v § 5 uvedeného); ustanovení druhého odstavce § 6 téhož nařízení obsahuje toliko instrukci pro úřad, jak sobě při vyřizování žádostí podaných podle § 2 nař. počínati má, a je předpisem § 6 odst. 2 úřadu jen bráněno, aby trvale neustanovil takové žadatele, kteří by ustanovením § 6 odst. 2 nevyhovovali, není mu tím však uložena povinnost, aby všechny žadatele, kteří podmínkám tam uvedeným vyhovují, skutečně také trvale ustanovil. Že tomu tak, plyne také ze srovnání s obdobnými předpisy zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., jehož ustanovení mají právě (viz § 10 zák. č. 269/20) býti nařízením č. 226/23 obdobně rozšířena též na státní osoby učitelské, jakož i zákonů z 22. března 1920 č. 210 Sb., 22. března 1920 č. 211 Sb. a z 31. března 1920 č. 233 Sb., kde vesměs se vychází ze zásady, že býv. uherští zaměstnanci nemají právního nároku na to, aby se stali trvalými zaměstnanci státu čsl. a to ani tehdy, když po převratu byli ve smyslu § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. prozatímně na svých místech ponecháni. V tomto smyslu jsou také uvedené zákony konstantní judikaturou nss-u vykládány a souhlasí uvedený výklad také s tou skutečností, že čsl. stát není právním nástupcem býv. státu uherského, takže také služební poměr založený svého času vůči státu uherskému ke své přeměně v trvalý služební poměr vůči státu čsl. vyžaduje výslovného rozhodnutí příslušného orgánu státu čsl., kteréžto rozhodnutí jest pak ovšem, podobně jako tomu jest vůbec — pokud snad zákon v jednotlivých případech výjimku výslovně nestanoví — při přijímání do služby státní, ponecháno volné úvaze jmenujícího orgánu. Bylo tedy také rozhodnutí o kladném nebo záporném vyřízení st-lčiny žádosti za trvalé ustanovení ve státní službě čsl. ponecháno úplné úvaze žal. úřadu a nelze mluvit o porušení nějakého práva st-lčina, rozhodl-li žal. úřad z á p o r n ě, třebas st-lka snad ve směrech v § 6 odst. 2 uvedených vyhovuje.

Č. 5940.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení.
— **Řízení před nss-em:** I. Výrok stpú-u o tom, že nehodlá vyhověti žádosti za náhradu učiněných investic, vznesené pachtýřem zabraných nemovitostí vzhledem k výpovědi z hospodaření, nemá povahu rozhodnutí podle § 2 zák. o ss. — II. Ustanovení první části příd. zákona obsahují pouhou instrukci pro stpú o tom, jak má postupovati při přidělu půdy, neposkytují však uchazečům o půdu právního nároku na přiděl vůbec, tím méně na přiděl určitého zbytkového statku.

(Nález ze dne 9. října 1926 č. 11.496.)

V ě c: Arnošt Sch. v L. proti státnímu pozemkovému úřadu stran nároku na náhradu za přerušené hospodaření.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: — — —